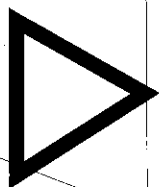

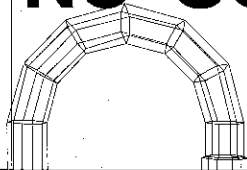
**Stedelijk
Museum**

BUREAU

AMSTERDAM

NO 53

ROZENSTRAAT 59 / 1016 NN AMSTERDAM

TEL 31(0)20 4220471 / FAX 31(0)20 6261730

WWW.SMBA.NL / MAIL@SMBA.NL

Woman in Divorce

Battle on Tour

2000 Part II:

Renovation

Reconstruction

Cees Krijnen

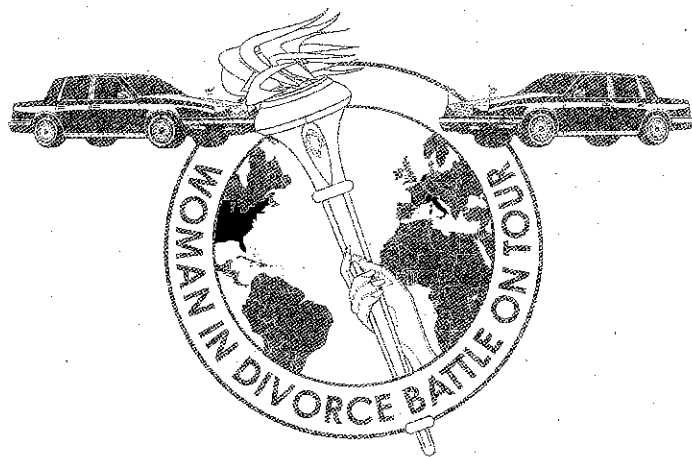
4 June / 9 July / 2000

CEES KRIJNEN

WOMAN IN DIVORCE BATTLE ON TOUR 2000

Na een succesvolle start in New York zet Cees Krijnens *Woman in Divorce Battle on Tour 2000* voet aan de grond in Amsterdam. Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is gekozen als eerste Europese station. Het nieuwe Kunstmuseum Luzern en de Fondazione Pistoletto in Biella zullen volgen en later dit jaar Parijs, Tokyo, Londen en Milaan. De vrouw *in the picture* is Greta Blok, de moeder van Cees Krijnen. Krijnen vroeg haar om op te treden als *Woman in Divorce*. Ze blijkt de perfecte ambassadrice van de gescheiden vrouw: ze presenteert zich overtuigend en natuurlijk in het openbaar, zelfs in het spervuur van camera's, heeft een sterke aantrekkingskracht op voorkomende heren en haar aristocratische uitstraling doet het goed bij het nieuwe imago.

Het werk van Cees Krijnen was de afgelopen tijd volop in de aandacht van de media, evenals de familiegeschiedenis die er aan ten grondslag ligt. Vijftien jaar geleden zijn Krijnens ouders gescheiden, op initiatief van de moeder. De vader kon het niet verdragen. Hij voelde zich in zijn ego aangetast en greep de verdeling van de boedel aan om zijn ex-vrouw het leven zuur

BIELLA LUZERN AMSTERDAM NEW YORK MILAAN

Cees Krijnen & Greta Blok being interviewed and filmed from all sides at the opening at UP&CO Gallery, New York, March 15, 2000 (Photo: Anja Ligtenberg)

te maken. Alle perken te buiten: intimideren, treiteren tot in de rechtszaal, juridisch stalken. Al vijftien jaar lang is moeder Krijnen het doelwit van de frustraties van haar ex-echtgenoot. Cees Krijnen, enig kind, zag zijn moeder wegwijnen. De rekening van haar advocaat liep in de papieren. Toen Krijnen ook zelf voor de rechtbank werd gesleept, was voor hem de maat vol. Sindsdien doet hij er alles aan om een eind te maken aan de slepende kwestie en gehoor te vinden voor zijn aanklacht tegen het rechtssysteem. 'De Nederlandse rechtsstaat lijkt netjes geregeld, maar in plaats van de slachtoffers worden de daders beschermd. Mijn vader heeft nog steeds grip op mijn leven en dat van mijn moeder.' De eeuwenoude strijd tussen mannen en vrouwen hoort bij het leven, maar dit niet. 'Krijnen besloot van de *misery* iets goeds te maken - met humor, die hij met zijn moeder deelt.

Financing My Parents Divorce gaf hij zijn project voor de Prix de Rome Theater/Beeldende kunst 1999 als titel mee. Bij binnenkomst in zijn atelier trof de jury de moeder aan, terwijl ze bezig was de spullen die haar zijn afgenomen in een plattegrond van het huis te tekenen. Om de pijn van de scheidingsperikelen te verzachten blies het *PortablePowderPuffPainkillerSystem* een wolk aspirinepoeder door de ruimte. Krijnen stelde de heren van de jury, over wie hij allerlei persoonlijke informatie had ingewonnen, als potentiële huwelijkskandidaten aan zijn moeder voor. Eigenlijk vond hij het een gênante situatie, dat hij en zijn moeder in deze context zouden worden beoordeeld. Daarom draaide hij de rollen om. Hij won de eerste prijs. Het prijzengeld verdeelde hij over de advocaat van zijn moeder, het achterstallig onderhoud aan haar huis en de eerste etappe van het vervolg-project *Woman in Divorce Battle on Tour 2000*, gepresenteerd en tentoongesteld in de hippe New Yorkse galerie Up&Co.

In Stedelijk Museum Bureau Amsterdam toont Krijnen om te beginnen een registratie van de *Woman in Divorce Battle on Tour 2000* in New York aan de hand van videobeelden en een foto-reportage van Anja Ligtenberg, die bij de persconferentie en de opening aanwezig was. De setting wordt onder andere gevormd door een verzameling *glossies* waarin verslag wordt gedaan van de lancering van Krijnen en zijn Tour in New York, een familieportret van vaders kant (een foto die genomen is toen Cees negen jaar was) getiteld *zelfportret* en uiteraard de aanwezigheid van moeder en kunstenaar zelf. Krijnen combi-

CEES KRIJNEN: WOMAN IN DIVORCE BATTLE ON TOUR 2000

Following a highly successful start in New York in March, Cees Krijnen's *Woman in Divorce Battle on Tour 2000* has come to Amsterdam. Stedelijk Museum Bureau Amsterdam has been selected as the first European venue. The new Kunstmuseum Luzern and the Fondazione Pistoletto in Biella will be next, followed later in the year by Tokyo, London and Milan.

The woman at the centre of the show is Greta Blok, the artist's mother. Krijnen asked her to perform the role of *Woman in Divorce Battle*. It has become apparent that there could be no better ambassador for female divorcees. She is so convincingly relaxed in public even the barrage of the cameras leaves her unruffled: Men are attracted to her and she possesses an aristocratic charm which fits perfectly with her new image.

Lately Krijnen's work has been the focus of much media attention, as has the family history underlying it. Fifteen years ago Krijnen's parents divorced at his mother's behest. The father couldn't bear it. He felt deeply insulted and grasped the issue of the dividing of their property to make his wife's life a misery. There were no limits to what he would do: intimidation, tormenting her into the courtroom, stalking her through the legal system. For fifteen years Greta Blok has been the target of her ex-husband's frustrations.

Cees Krijnen, an only child, watched his mother waste away while her solicitor's bills grew and grew. Then Krijnen himself was hauled in front of the judge. This was the final straw. From that moment on he has done everything in his power to bring an end to this exhausting issue and to make his

complaints about the legal system heard. Krijnen: 'In the Dutch constitutional state everything would appear to be well organized. But instead of the victims it is the perpetrators who receive protection. My father still has a hold over my life and that of my mother. The eternal struggle between man and woman is part of life, but not this.' Krijnen decided to draw something positive from all the misery using his sense of humour, which he shares with his mother.

Financing My Parents' Divorce was the title he gave his project for the 1999 Prix de Rome for Theatre and Fine Art. On entering his studio the Prix de Rome jury encountered Krijnen's mother drawing all the things that had been taken from her onto a plan of the house. To ease the pain of the divorce disputes the *PortablePowderPuffPainkillerSystem* blew a cloud of powdered aspirin through the room. Krijnen, who had gathered all kinds of personal information about the jury, introduced the male members to his mother as if they were potential spouses. He won first prize. The prize money was divided between his mother's solicitor, long overdue repairs to his mother's house, and the first stage in the next project, *Woman in Divorce Battle on Tour 2000* which was presented at the trendy New York gallery Up&Co.

At Stedelijk Museum Bureau Amsterdam, Krijnen will present the New York stage of the tour in video and photographs shot by Anja Ligtenberg at the press conference and opening. The scene will be further set by a collection of glossies containing reports on the launch of Krijnen's tour in New York, a family portrait of the father's side of the family (a photo taken when Cees was nine) now entitled *Self Portrait*, and the presence of both mother and son. In this piece Krijnen combines

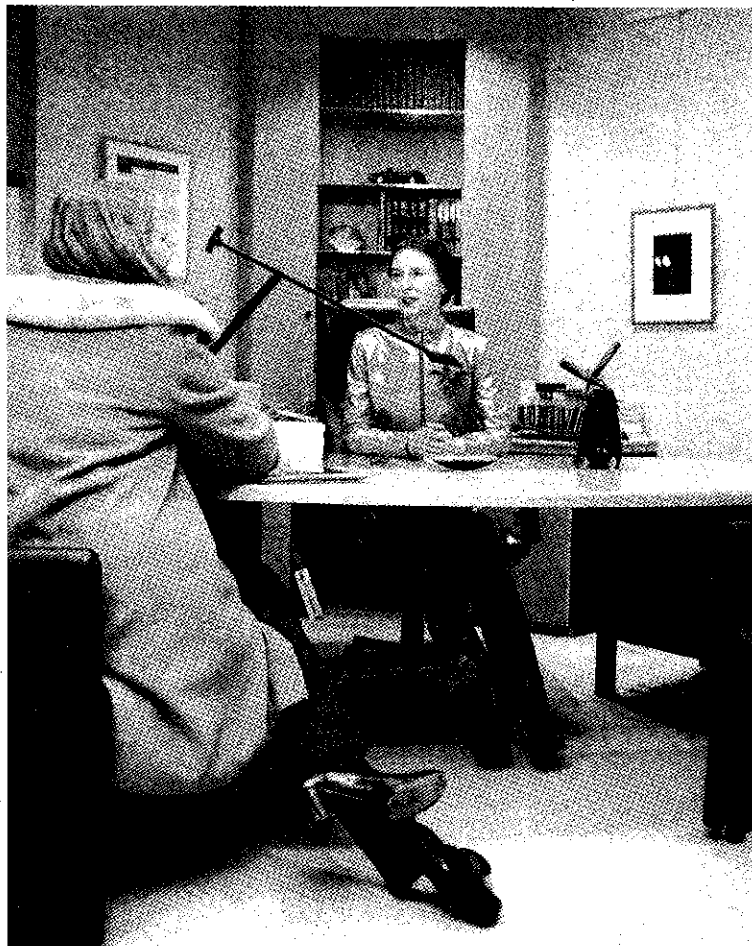

neert performance en documentair materiaal met de presentatie van nieuw werk op papier: uiterst gedetailleerde architectonische *Renovation/Reconstruction* tekeningen, ontwikkeld in samenwerking met engineer Jerry van der Eem, laten het buizenstelsel van de nieuwe centrale verwarming zien die bekostigd werd met het prijzengeld van de Prix de Rome. Foto's tonen de verwarmingsmonteurs aan het werk. De nieuwe cv-installatie ademt de liefde van zoon Cees en omgeeft zijn moeder letterlijk met warmte. Door wat herinnert aan de vader te elimineren (de vorige cv was het laatste gezamenlijk project van vader en moeder Krijnen), zijn moeder te verzorgen en haar een rol in het leven te geven, dwingt hij nieuw levensgeluk af. Tegelijk wordt de symbiose tussen moeder en zoon steeds sterker. Of kan Cees zijn moeder nu verzorgd achterlaten en verder met zijn eigen leven? 'We zijn alleen nog maar dichterbij elkaar gekomen. Het houdt niet op: we gaan samen de wereld over. De samenwerking verloopt zo goed dat we een duo, à la Gilbert & George of Viktor & Rolf, zijn geworden. De generatiekloof maakt het extra goed. Samen nemen we beslissingen: doen we het in een kunstcontext of trekken we het eruit?'

Het is nogal lef hebben om je moeder en je-

zelf stralend in de schijnwerpers te zetten tegen de achtergrond van een allerm minst heroïsche tragedie. Het is gedurfd om in een solotentoonstelling strak gestileerde portretfoto's en autocad-tekeningen te verbinden met documentair materiaal dat refereert aan een eerder succes. Krijnen laat zien dat de vermeende authenticiteit niet in de gerepresenteerde beelden zit, maar in dat wat er gebeurt in de geënceneerde setting, inclusief de mediale vertaling van het *reality sentiment*. Het moment, het hier en nu, kan niet zonder de geschiedenis. En de stilering ervan niet zonder de props, de transportabele items, die in samenhang de loop van de dingen context en een nieuw perspectief geven. Elk tourstation resumeert het vorige en vormt een aanzet tot een nieuwe ontwikkeling. Koppeling van de stations toont de reflectie en het commentaar op de geschiedenis, als ook de sturing van het verdere verloop. Het gaat Krijnen niet om het absolute, statische eindproduct. 'Wat het teweegbrengt of heeft gebracht, dat is kunst. Een tentoonstelling toont vaak een soort einde. Dit kent een vervolg.' De structuur onder het familiedrama - een drama in vele bedrijven, dat nog altijd speelt en waarbij steeds meer mensen betrokken raken - trekt Krijnen door naar de representatie

Greta Blak signing portraits behind the desk of the Dutch Consul General at the Dutch Consulate in New York, March 14, 2000 (photo: Anja Ligtenberg)

Cees Krijnen, View 1, new central-heating system, parental home, in collaboration with J. v/d Eem, 2000

ervan. Zo werkt hij regelmatig samen met mensen uit vele verschillende disciplines. De vermenging van mensen binnen en buiten de kunst, van *high and low*, van het tijdelijke en het objectmatige aspect, draagt bij aan vorm en inhoud.

Krijnen is continu alert op wat zich voordoet. De reacties en situaties die zijn projecten te weeg brengen vindt hij 'overrompeland'. Zijn performances hebben vele tijdschriften, televisie-shows en dagbladen gehaald. De echte glossy-boom verwacht Krijnen overigens in juli, met name in de Spaanse en Japanse bladen. Of neem de respons op zijn persconferentie bij aankomst van de *Woman in Divorce Battle on Tour 2000* in New York. De aanwezige pers had er enkel oog voor de gescheiden vrouw der Nederlanden in goudlederen *battle dress*, en niet of nauwelijks voor de kunstenaar. De *Vogue*-visagist, stilist en fotograaf werden niet opgemerkt als onderdeel van de performance. Noch de outfit van de kunstenaar, die zich laat sponsoren door de Belgische mode-ontwerper Dirk Schönberger. 'Hier wordt een schrijnende mondiale kwestie onder de aandacht gebracht', reageerde de een. 'Kijk, ze gaat naar de wc, dat hoort bij de performan-

ce', fluisterde de ander. De emancipatoire metamorfose van een wegwijnend lijdelijk slachtoffer in een strijdvaardige mediagenieke vrouw werd alom toegejuicht. 'Ik laat zien dat je status kunt ontlenuen aan het stigma 'gescheiden vrouwtje',' aldus Krijnen.

Op hilarische wijze keert Krijnen ingeslepen connotaties en contextbepaalde betekenissen om. Spitsvondig en onvoorspelbaar. Begrippen die je zomaar voor lief neemt, waar je gewoonlijk makkelijk doorheen kijkt, weet Krijnen met een kwinkslag zichtbaar te maken. Een Delftsblauw servies liet hij decoreren met het woord 'kanker' (1995), waarmee hij een stereotiep souvenir voorzag van een verzwegen en naar eigen zeggen 'mooi, robuust' woord. Een van de rechtszaken toverde hij om in een *fashion-shoot* (1999), met zijn moeder als model; het justitieel apparaat werd tot filmisch decor en een farce. Zijn cosmetica-obsessie zette hij om in een eigen lijn, *CeesKrijnenCosmetics*, met als meest in het oog springende product een *Nosehairconditioner* (1999).

Cees Krijnen is een meester in het mengen van kunst en leven en het mixen van sociaal geëngageerde statements met je reinste egodocu-

theater. Persoonlijke betrokkenheid is telkens het beginpunt. In zijn werk worden niet zozeer feit en fictie verweven als wel verschillende werkelijkheidsniveaus gecreëerd. 'Ik houd het publiek niks voor, ik geef ze gewoon wat het is. Het is heel integer,' zegt Cees Krijnen recht uit het hart. Krijnen wordt wel vergeleken met kunstenaars die zich op het grensvlak tussen beeldende kunst en theater begeven door met gebruik van theatrale middelen tijdelijke situaties te scheppen in direct contact met het publiek. Of met kunstenaars die het zoeken in coöperaties buiten de kunstcontext, per project switchend van discipline. Het zijn vaak oppervlakkige referenties, aangezien de meeste exponenten maar al te zeer hangen aan het predikaat kunst en implicaties suggereren die met name betrekking hebben op het verbreden van het spectrum, let wel, van het kunstpubliek. Interessant en noodzakelijk, maar veilig gecodeerd. Krijnen's reflecties op het leven daarentegen geven daadkrachtig inhoud aan het realiseren van ideële en praktische motieven, zowel binnen als buiten de kunst. Met gevoel voor humor, timing en dramatiek zet hij gegeven situaties om in geënceneerde happenings, en vice versa. Levendig persoonlijk engagement met contextuele en sociale implicaties, uit liefde voor het leven en voor de kunst.

Jellichje Reijnders

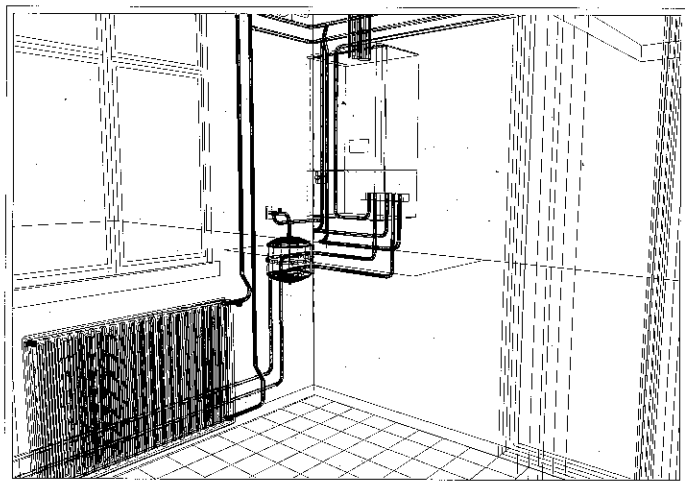
performance and documentation with the presentation of new works on paper: highly detailed *Renovation/Reconstruction* drawings developed with the engineer Jerry van der Eem show the piping configuration of the new central-heating system, which was paid for with Krijnen's Prix de Rome prize money. Photographs picture the central-heating engineers at work. The new heating system radiates the son's love and literally surrounds the mother with warmth. By eliminating everything reminiscent of the father from the house (the old heating system was the last major investment Krijnen's parents made together), and by caring for his mother and giving her a role in life, he generates a new happiness. At the same time the symbiosis between mother and son is becoming stronger. Can Krijnen now leave his mother well cared for and go on with his own life? 'We've just become so close. It won't stop. We travel the world together. The collaboration works so well that we have become a duo like Gilbert and George or Viktor & Rolf. The generation gap makes it even better. We make decisions together. Should we do that in an art context or should we remove it?'

It takes some courage to put yourself and your mother in the limelight against the backdrop of the least heroic tragedy possible. It is daring to put highly stylized portrait photographs in a solo exhibition and to combine computer drawings with documentary material referring to earlier success. Krijnen shows that the presumed authenticity lies not in the representational images but in what happens in the *mise en scène*, including its central translation of the 'reality sentiment'. This moment, here and now, cannot exist without a history. And it cannot be composed without all the props that serve to cast a different

light on the course of events. Every stop on the tour will summarize the previous one and will provide the impetus for new developments. By linking the different stages of the tour in the presentations, Krijnen reflects and comments on the history of the project as well as steering it forward. He is not concerned with producing a static final product. 'What it mobilizes, or has mobilized, is art. An exhibition often presents a kind of end. This has a sequel.' Krijnen extends the structure underlying this family drama into its representation. In so doing he regularly works with people from different disciplines. The combination of people from inside and outside the art world, of 'high' and 'low' cultures and the combination of the temporal and the object all contribute to the final form and content of the work.

Krijnen is constantly alert to things that occur in the project and is genuinely amazed by the reactions and situations it has generated. His performances have already been featured in many magazines, TV shows and newspapers. He expects the explosion in the glossies to come in July in the Spanish and Japanese press. Take for instance the response at the press conference that launched *Woman in Divorce Battle on Tour 2000* in New York. The press only had eyes for the divorced lady of the Netherlands, who was clad in a gold leather battle dress. Almost no attention was paid to the artist. The *Vogue* visagiste, stylist and photographer were not identified as part of the performance. Neither was the outfit, which was designed and sponsored by the Belgian designer Dirk Schönberger. 'This is drawing attention to a harrowing, global issue', remarked one. 'Look, she's going to the bathroom; that's part of the performance', whispered another.

The emancipatory meta-

Cees Krijnen, View 3, new central-heating system, parental home, in collaboration with J. v/d Eem, 2000

morphosis of a pining, passive victim into a combative mediagenic woman was celebrated all round. 'I have shown that status can be attained for the otherwise stigmatized "divorced woman"', says Krijnen.

Krijnen manages, hilariously, to invert the connotations and context-specific meanings that slip into the project in sophisticated and unpredictable moves. With a single witticism Krijnen exposes ideas one would otherwise assume to be harmless, or wouldn't notice at all. In one earlier piece he had a Delftware service decorated with the word 'cancer' (1995), thus furnishing the cliché souvenir with a silenced but, in his own words, 'beautifully robust' word. He also transformed one of the court cases into a fashion shoot (1999) with his mother as the model; the judicial apparatus thus became a film set and farce. Krijnen: 'I definitely have no respect for authority.' His obsession with cosmetics has been manifested in his own range

CeesKrijnenCosmetics, which strikingly includes a *Nosehairconditioner* (1999).

Cees Krijnen is a master at mixing art and life, and mixing socially engaged statements with the purest of 'egodocudrama'. Personal involvement always provides him with his point of departure. In the work it is not fact and fiction that are interwoven so much as various levels of reality that are created. 'I don't keep anything from the audience, I just give them what it is. It has a lot of integrity', says Krijnen sincerely.

Krijnen's attitude sometimes leads him to be compared with artists who work between fine art and theatre, who use theatrical means to create temporal situations in direct contact with an audience. Others compare him with artists who explore beyond the art context; who change their discipline and collaborative

relationship for each project. These are often superficial references when you consider that most of the exponents are too hung up on the making of art and suggesting implications relevant to the broadening of the spectrum or, in other words, the art public.

Interesting and necessary though this may be, it is still safe and coded.

Krijnen's reflections on life, on the other hand, lend real content to the realization of ideal and practical motives both within art and outside it. With humour and drama Krijnen transforms real situations into staged events and vice versa. An animated, personal engagement, which operates both as theatre and as social reality, generated by a love of life and art.

Jellichje Reijnders

Biografie

CEES KRIJNEN

1969, Velsen

Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam, 1990 - 1995
DasArts, Amsterdam, 1996 - 1998

SOLOTENTOONSTELLINGEN
2000 The Painkiller Project, UP&CO Gallery, New York
2000 Reuten Galerie, Amsterdam

GROEPSTENTOONSTELLINGEN
1995 Eindexamenshow, Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam

1997 Storm, De Paviljoens, Almere

1998 Contemporary Selfportraits, Sean Kelly Gallery, New York

1998 Standpunten 2/ Let me show you, De Witte Dame, Eindhoven

1999 CEESKRIJNENCOSMETICS, Players collections, Haarlem/ Reuten Galerie, Amsterdam

1999 Shop At Up, UP&CO Gallery, New York

Nieuwsbrief

U kunt zich abonneren op de Nieuwsbrief van Bureau Amsterdam. Als u f. 25, overmaakt op girorekening 4500092 t.g.v. Dienst Museum voor Moderne Kunst te Amsterdam onder vermelding van Nieuwsbrief Bureau Amsterdam krijgt u de Nieuwsbrief een jaar lang toegestuurd. U ontvangt dan tevens de uitnodigingen voor de openingen.

Colofon

Samenstelling tentoonstelling: Martijn van Nieuwenhuyzen
Redactie Nieuwsbrief: Martijn van Nieuwenhuyzen, Xander Karskens
Tekst: Jellichje Reijnders
Stagiair: Bart van der Heide
Secretariaat: Jan Meijer
Vormgeving: Mevis & Van Deursen
Druk: Rob Stolk, Amsterdam
Vertaling: Annabel Howland
Fotografie: Anja Ligtenberg, Bryan Rindfuss

Cees Krijnen dankt: Jerry van der Eem, graphics; Anja Ligtenberg, fotografie;

Uscha Pohl, UP&CO, VERY; Ellis Kreuger; A. Bannink, Walgemoed; Anna Geels-Bakker; E.A.J. Verschuur van der Voort, Laus C.S. Advocaten; Nico en Willy de Graaf; Jan en Gerda van Egmond; Shene; Salimah Gablan, Unit; Lies Musch, Wittman en Kleipool; Bart Oomes, Wittman en Kleipool; Peter Guyt, montage; M.A. Reuten Galerie; Michelangelo en Maria Pistoletto; Paul Cohen; Martijn van Halen; VPRO; Jos Dekker, MAN; Peter Kattenberg; Lyppens, Diamantairs; Exit Reizen, Fam. Duivenvoorde; Fam. Montauban van Swijndregt; Dirk Schönberger; Jens Hoffmann; Robert Kloos; Frank Ligtoet; Mondriaan Stichting; Juan M. Echavarría; Galleria Laura Pecci; Manuela Klerkx; Staf Consulate General of the Netherlands, NYC; Martijn van Nieuwenhuyzen; Bart van der Heide; Rob en Bea; Rachel Andrew; Mona le Roy; Tom Moody; BLVD.; Piet en Ferdinand; Prix de Rome; Rijksakademie van Beeldende Kunsten; Kuipers Installatiebedrijf; Fam. Swaan Kallenborn; Paul H-O, Gallery Beat; Meg Esaro en Andrew Guidone, Art Insight; Het Karbies, de heer Hof; Berry Lusink; Harries Special.

FOTO / VAKLABORATORIUM
color
DIGITAAL SERVICEBUREAU

Stedelijk Museum
Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59
1016 NN Amsterdam
tel. 020 4220471
fax. 020 6261730
e mail: mail@smba.nl
smba@xs4all.nl internet
www.smba.nl
geopend van di t/m zo,
11.00 - 17.00 uur

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is een activiteit van het Stedelijk Museum, mogelijk gemaakt door de Gemeente Amsterdam.

16 juli 2000 - 27 augustus 2000
Chiko & Toko Cooking!